

PREZENTACJA PROGRAMU DUSZPASTERKIEGO
16 LISTOPADA 2023 R. W WARSZAWIE
Bp Waldemar MUSIOŁ, sekretarz KD KEP

Szanowni Państwo!

Wypowiedzi moich przedmówców nie pozostawiają wątpliwości co do dwóch głównych celów przyszłorocznego programu duszpasterskiego. Są nimi: ożywienie wspólnotowości w naszym Kościele oraz zdynamizowanie uczestnictwa w nim każdego ochrzczonego. Przekłada się to na cele szczegółowe, które wyznaczają szereg zadań związanych z przyjęciem, rozumieniem i realizacją soborowej wizji Kościoła jako komunii, czynieniem go domem i szkołą komunii zarówno dla tych, którzy się z nim odważnie identyfikują, jak i tych, którzy się od niego z różnych przyczyn, także tych leżących po stronie Kościoła, oddalili.

Autorzy programu duszpasterskiego opracowali tzw. ścieżki jego realizacji jak i materiały, które mają w tym pomóc. Mają je Państwo, przynajmniej część z nich, przed sobą. Za główne przestrzenie, w których program powinien być realizowany uznajemy: diecezje, parafie oraz rodziny, a głównymi adresatami materiałów są adekwatnie: biskupi, duszpasterze parafialni oraz małżonkowie i rodzice. Chciałbym pod koniec mojej wypowiedzi wskazać na jeszcze jedną potencjalną przestrzeń jego realizacji.

Uwzględniając trzy już wymienione, proponujemy jako autorzy programu diecezjom oraz ich pasterzom, biskupom aby m.in. (1) organizowano w nich cykliczne trwanie na modlitwie i w dialogu biskupów z kapłanami oraz kapłanów ze sobą dla umacniania wspólnoty prezbiterium, wymiany doświadczeń i owocniejszej współpracy; (2) podjęto namysł i konkretne działania związane z formacją stałą (intelektualną i duchową) kapłanów; aby (3) diecezjalne struktury synodalne, a więc Diecezjalne Rady Duszpasterskie i Ekonomiczne oraz inne gremia doradcze biskupów, w których zasiadają zgodnie ze statutami - osoby duchowne, konsekrowane i świeckie, funkcjonowały bardziej jako struktury nastawione na dialog i wspólne rozeznawanie; aby (4) diecezje wspierały istniejące i tworzyły nowe wspólnoty, fundacje i stowarzyszenia, które umożliwią włączenie ochrzczonego w aktywny udział w życiu i misję Kościoła; (5) aby biskupi i odpowiednie instytucje diecezjalne przygotowały programy studiów i formacji do różnych posług i urzędów w kościele, także ostatnio wprowadzonych przez Papieża Franciszka.

Analogicznie do powyższych propozycji dla diecezji, liczymy na to, że w granicach swoich możliwości i kompetencji, budzenie podmiotowości i wspólnotowości podejmą także parafie. W jaki sposób? Przede wszystkim przez wykorzystanie przygotowanych materiałów do tego, by w liturgii, podczas homilii i kazań oraz na katechezie i w grupach parafialnych nieustrudzenie głosić i przemyślać prawdę o Kościele jako komunii z Bogiem i ludźmi. Ale nie tylko. Proponujemy także duszpasterzom, by razem ze świeckimi choćby w parafialnych strukturach synodalnych, jakimi są PRD i PRE, podjęli namysł nad dotychczasowym funkcjonowaniem parafii i zrewidowali działania

służące ożywianiu wspólnotowości. Konsekwencją tego namysłu niech będzie (1) stwarzanie stałych okoliczności spotkań pasterzy z parafianami oraz parafian między sobą na modlitwie i nie tylko, w celu budowania i umacniania międzyludzkich więzi, wzajemnego wspierania i dialogu; (2) formowanie liderów także w zakresie umiejętności budowania dojrzałych międzyludzkich relacji, (3) inicjatywy ewangelizacyjne wyjścia do ludzi młodych i każdego innego stanu, by ich powrót do Kościoła nie był powrotem do starych schematów, ale do życia we wspólnocie z Nim i z ludźmi, wspólnocie, od której wiele otrzymuję i której mogę wiele dać.

Ważną, jeśli nie najważniejszą kwestią wydaje się, by kluczem każdego z tych działań parafii była stałość, kontynuacja, długofalowość, relacyjność a zasadą: spotkanie, słuchanie, przepowiadanie słowem i życiem. Zdecydowanie łatwiej zorganizować szumne wydarzenie czy event. Choć ich nie negujemy, to jednak wiemy, że ich skutek formacyjny jest mniej trwały niż formacji stałej.

Autorzy PD myśl i wzrok kierują także na rodziny jako trzecią przestrzeń realizacji programu i naturalne środowisko wychowania do wspólnotowości. To najpierw wymaga duszpasterskiego inwestowania diecezji i parafii w rodziny, by ich w tym zadaniu wesprzeć. To oznacza przygotowanie przez diecezje/dekanaty/parafie oferty formacyjnej dla rodzin, to oznacza stałą katechezę o pięknie i wartości sakramentalnego małżeństwa i chrześcijańskiej rodziny. To oznacza także włączanie w życie parafii grup małżonków i rodziców, odważniejsze wyjście także do małżonków w sytuacjach nieregularnych i w doświadczeniach biedy, nie tylko materialnej. To w konsekwencji — mamy nadzieję — uczyni rodziny szkołami komunii dla młodego pokolenia przez kultywowanie wspólnej modlitwy, pielęgnowanie międzypokoleniowych relacji, przy wykorzystaniu materiałów, o których za chwilę powie p. dr Porada.

Na koniec chciałbym wskazać na jeszcze jedną przestrzeń realizacji programu, jaką jest przestrzeń medialna, którą Państwo reprezentują. Deklarujemy współpracę w tej materii jako Komisja Duszpasterstwa ale odsyłamy też do konkretnych diecezji i wydziałów duszpasterskich, które są odpowiedzialne za przygotowania adaptacji i wdrażanie Programu Duszpasterskiego i do lokalnych ośrodków medialnych, które to wdrażania będą śledzić i komentować. O to również Państwa serdecznie proszę i dziękuję za te działania minionego czasu, którymi wsparli Państwo promocję wciąż jeszcze realizowanego programu «Wierzę w Kościół Chrystusowy».